

1.

Brottsskadelagen

I enlighet med riksdagens beslut föreskrivs:

1 kap.

Allmänna bestämmelser

1 §

Lagens tillämpningsområde

En skada som har tillfogats en fysisk person eller ett dödsbo genom ett brott ersätts med statens medel i enlighet med vad som bestäms i denna lag.

Dessutom ersätts en skada som tillfogats en juridisk person genom ett brott i de fall som avses i 7 och 14 §.

2 §

Ersättning av skada till följd av brott som begåtts i Finland

Ersättning betalas för skador som orsakats genom brott som har begåtts i Finland. Ersättning betalas dock inte, om den skadelidande inte är eller vid tidpunkten för brottet inte var bosatt i Finland eller i någon annan av Europeiska unionens medlemsstater och om skadans anknytning till Finland också annars är ringa.

3 §

Ersättning av skada till följd av brott som begåtts utanför Finland

Vid brott som har begåtts utanför Finland, ersätts bara personskador och lidande. Ersättning betalas under förutsättning att brottsoffret vid tidpunkten för brottet hade hemvist i Finland och att vistelsen utanför

Finland berodde på arbete, studier eller andra med dem jämförbara orsaker. För att förlust av underhåll skall ersättas krävs dessutom att också den som har rätt till underhåll eller underhållsbidrag eller som annars var beroende av den avlidne för sin försörjning hade hemvist i Finland vid tidpunkten för brottet.

Personskada och lidande som orsakats genom ett brott som har begåtts utanför Finland kan enligt prövning ersättas också i andra än i 1 mom. avsedda fall, om ersättningen skall anses vara befogad med beaktande särskilt av brottets nära anknytning till Finland, det nära förhållandet mellan gärningsmannen och brottsoffret, skadans art samt den skadelidandes möjligheter att få ersättning från annat håll.

2 kap.

Skada som skall ersättas*Personskada och lidande*

4 §

Ersättning som skall betalas den som tillfogats en personskada

Den som tillfogats en personskada skall ersättas för

- 1) nödvändiga sjukvårdskostnader och andra nödvändiga utgifter,
- 2) inkomstförlust,
- 3) sveda och värk och andra tillfälliga men,
- 4) bestående men.

Den som tillfogats en personskada skall dessutom få skälig ersättning för kläder och andra personliga bruksföremål som skadats i samband med personskadan.

Som sjukvårdskostnader ersätts också kostnaderna för medicinsk rehabilitering i omedelbar anslutning till sjukvården.

5 §

Bestämmande av ersättning för personskada

Ersättningen för inkomstförlust bestäms enligt grunderna i 5 kap. 2 a och 2 b § i skadeståndslagen (412/1974). Ersättningen är dock högst 125 euro per dag minskat med den förvärvsinkomst som den ersättningsberättigade får för samma tid.

Ersättningen för sveda och värk och andra tillfälliga men och för bestående men bestäms enligt grunderna i 5 kap. 2 c § i skadeståndslagen. Ersättningen för sveda och värk och andra tillfälliga men är dock högst 10 000 euro minskat med i 19 § avsedda ersättningar som ersättningstagaren får från annat håll.

6 §

Ersättning som skall betalas närstående till den som tillfogats en personskada

Närstående till den som tillfogats en personskada ersätts för nödvändiga utgifter och inkomstförlust enligt grunderna i 5 kap. 2 d § i skadeståndslagen. Ersättningen för inkomstförlust är dock högst 125 euro per dag minskat med den förvärvsinkomst som den ersättningsberättigade får för samma tid.

7 §

Ersättning som skall betalas arbetsgivaren

Arbetsgivaren ersätts för lön eller för den motsvarande ersättning som arbetsgivaren betalat den som tillfogats en personskada för tiden av arbetsoförmåga. Ersättningen är dock högst 125 euro per dag.

Om en personskada har orsakats genom ett brott för vilket åklagaren får väcka talan bara på yrkande av målsäganden, förutsätter betalningen av ersättning till arbetsgivaren att målsäganden har underrättat förundersökningsmyndigheten eller åklagaren om att målsäganden yrkar på straff för den som

gjort sig skyldig till brottet, eller annars har begärt att förundersökning skall förrättas.

8 §

Ersättning vid dödsfall

Kostnaderna för och i anslutning till en begravning ersätts enligt grunderna i 5 kap. 3 § i skadeståndslagen.

Förlust av underhåll ersätts enligt grunderna i 5 kap. 4 § i skadeståndslagen.

Nödvändiga sjukvårdskostnader och andra nödvändiga utgifter samt inkomstförlust som en personskada till följd av ett dödsfall orsakat närstående till den som omkommit ersätts under de förutsättningar som avses i 5 kap. 4 b § i skadeståndslagen. Som sjukvårdskostnader ersätts också kostnaderna för medicinsk rehabilitering i omedelbar anslutning till sjukvården. Inkomstförlust ersätts med högst 125 euro per dag minskat med den förvärvsinkomst som den ersättningsberättigade får för samma tid. Med stöd av detta moment kan en närstående i ersättning sammanlagt få högst 5 000 euro minskat med i 19 § avsedda ersättningar som ersättningstagaren får från annat håll.

9 §

Ersättning för lidande

Ersättning för lidande som orsakats genom en kränkning betalas den

1) vars sexuella självbestämmanderätt har kränkts genom ett brott eller vars frihet annars har kränkts genom ett brott,

2) vars personliga integritet har kränkts på särskilt allvarligt sätt genom försök till mord, dråp eller dråp under förmildrande omständigheter, grov misshandel eller försök till grov misshandel eller genom något annat med dem jämfällbart brott.

Ersättningen för lidande bestäms enligt grunderna i 5 kap. 6 § 2 mom. i skadeståndslagen. Ersättningen är dock högst 3 000 euro minskat med i 19 § avsedda ersättningar som ersättningstagaren får från annat håll. Offret för ett sexualbrott kan dock i ersättning betalas högst 8 000 euro med motsvarande avdrag.

10 §

Ersättnings maximibelopp

Som ersättning för personskada och lidande till följd av ett och samma skadefall kan den skadelidande sammanlagt få högst 51 000 euro minskat med det sammanlagda beloppet av i 19 § avsedda ersättningar som ersättningstagaren får från annat håll.

I det maximibelopp som nämns i 1 mom. ingår inte de ersättningar för inkomstförlust eller förlust av underhåll som skall betalas i form av periodiska prestationer.

11 §

Sättet att betala ersättning

Ersättningen för framtida inkomstförlust eller förlust av underhåll till följd av en personskada betalas som periodiska prestationer. Ersättningen kan dock betalas som en engångsersättning, om det med beaktande av ersättningens belopp är ändamålsenligt.

För sveda och värk och andra tillfälliga men eller för bestående men betalas en engångsersättning. Ersättningen för bestående men kan dock helt eller delvis betalas som periodiska prestationer, om det är befogat med beaktande av den skadelidandes förhållanden och ersättningens belopp.

För lidande betalas en engångsersättning.

12 §

Ändring av ersättning

Om de omständigheter som legat till grund för bestämmande av ersättning enligt 4, 6 eller 7 §, eller enligt 8 § 2 eller 3 mom. har förändrats väsentligt efter att ersättningen fastställdes, kan ersättningens belopp eller betalningssätt ändras. En engångsersättning kan dock inte nedsättas med stöd av denna paragraf.

En ändring av en ersättning som betalas periodiskt kan av synnerliga skäl fastställas att gälla retroaktivt. Ersättningen kan dock höjas med verkan tidigast från den tidpunkt vid vilken ansökan om höjning av ersättningen

blev anhängig eller, om ärendet har behandlats vid domstol före det, från den tidpunkt vid vilken talan om höjning av ersättningen blev anhängig. Ersättningen kan nedsättas eller betalningen av den avbrytas med verkan tidigast från den tidpunkt vid vilken ersättningstagaren blivit skyldig att göra en i 46 § avsedd anmälan.

Sakskada och ekonomisk skada

13 §

Sakskada som orsakats av någon som är intagen på anstalt

Med stöd av denna lag ersätts en sakskada som orsakats av

1) en fänge, en anhållen eller en person som tagits i förvar sedan personen gripits eller annars mist sin frihet på grund av ett brott,

2) en person som på grund av sinnessjukdom eller någon annan störning i den mentala hälsan, sinnesundersökning, smittsam sjukdom, utvecklingsstörning, missbruk av berusningsmedel, berusning eller någon annan motsvarande orsak har tagits in på anstalt oberoende av sin vilja,

3) en person som tagits i förvar med stöd av 121 § i utlänningslagen (301/2004), eller

4) ett barn som omhändertagits och placerats i anstaltvård enligt barnskyddslagen (683/1983).

Ersättningen förutsätter dessutom att en i 1 mom. avsedd person har orsakat skadan i ett fängelse eller på någon annan anstalt, medan personen varit placerad utom anstalten eller varit på permission eller sedan personen rymt från anstalten eller från en myndighets förvar.

14 §

Sakskada som orsakats av någon som dömts till samhällstjänst eller ungdomsstraff

Med stöd av denna lag ersätts en sakskada som en person som dömts till samhällstjänst eller till ungdomsstraff vid utförande av arbete eller uppgift som hör till samhällstjänsten eller ungdomsstraffet har orsakat den som

har ordnat tjänstgöringsplatsen eller platsen för orientering i arbetsliv och arbete eller en utomstående.

Den som ordnat tjänstgöringsplatsen eller platsen för orientering skall också ersättas för vad denne enligt 3 kap. 1 § 3 mom. i skadeståndslagen har blivit skyldig att betala till utomstående i ersättning för skada som den som dömts till samhällstjänst eller ungdomsstraff har orsakat vid utförande av arbete eller uppgift som hör till samhällstjänsten eller ungdomsstraffet.

15 §

Fördelning av ersättningsansvaret

Har även någon annan än en i 13 eller 14 § avsedd person varit delaktig i den gärning genom vilken en sakskada har orsakats, skall den ersättning som betalas med stöd av denna lag räknas ut genom att fördela den skada som skall ersättas jämt mellan skadevällarna, om inte deras skuld eller andra omständigheter ger anledning till att fördela ersättningen på något annat sätt.

16 §

Ersättning av sakskada och ekonomisk skada enligt prövning

Utöver vad som föreskrivs i 13 och 14 §, kan en sakskada enligt prövning helt eller delvis ersättas, om skadan är betydande till sitt belopp och om hjälplöshet som föranletts av den skadelidandes ålder, sjukdom, handikapp eller någon annan sådan omständighet har medverkat till skadans uppkomst. Vid prövningen skall den skadelidandes ekonomiska och övriga förhållanden beaktas.

Ersättning kan under de förutsättningar som avses i 1 mom. betalas också för ekonomisk skada som inte har samband med person- eller sakskada.

17 §

Ersättningens maximibelopp

Som ersättning för sakskada och ekonomisk skada till följd av ett och samma skade-

fall kan den skadelidande sammanlagt få högst 25 500 euro minskat med det sammanlagda beloppet av i 19 § avsedda ersättningar som ersättningstagaren får från annat håll.

Rättegångskostnader

18 §

Ersättning för rättegångskostnader

Har ärendet behandlats vid domstol, skall den som tillfogats skada som skall ersättas enligt denna lag, till den del som det prövas vara skäligt, ersättas för kostnaderna för de behövliga åtgärder som han eller hon har vidtagit för att få sin rätt till skadestånd fastställd.

3 kap.

Gemensamma bestämmelser om bestämmande av ersättning

19 §

Ersättningens subsidiaritet

Från ersättning som skall betalas enligt denna lag avdras den ersättning som sökanden till följd av samma skada har fått eller uppenbarligen har rätt till enligt någon annan lag. Likaså avdras den ersättning som sökanden till följd av samma skada har fått eller, enligt sådan utredning som skäligen står att få, har rätt till enligt en främmande stats lag.

Ersättning som skall betalas av den som har begått brottet eller som är ersättnings-skyldig enligt 3 kap. 1 § 1 eller 3 mom. i skadeståndslagen avdras bara till den del som den är betalad.

Ersättning som betalas för arbetslöshet eller invaliditet eller för vårdkostnader och andra utgifter enligt en frivillig försäkring avdras från den ersättning som betalas enligt denna lag för samma skada. Vid ersättning av sakskada och rättegångskostnader avdras försäkringsersättningen i sin helhet.

20 §

Ersättningens minimibelopp

Ersättning betalas inte, om det sammanlagda beloppet av ersättningar för ett och samma skadefall uppenbarligen vore mindre än 170 euro.

21 §

Ränta

På ersättning som avses i denna lag betalas inte ränta.

22 §

Jämkning av ersättning

Har den skadelidande medverkat till skadan eller har någon omständighet som inte har samband med den gärning genom vilken en skada orsakats också bidragit till skadans uppkomst, kan ersättningen jämkas enligt vad som anses vara skäligt. Ersättningen enligt 8 § 1 och 2 mom. kan dock inte jämkas.

23 §

Polisanmälan och domstolsbehandling

Har den skadelidande inte anmält brottet hos polisen och har polisen inte heller fått veta om brottet på något annat sätt, kan ersättning betalas bara av synnerliga skäl. Den omständigheten att målsäganden inte har yrkat på straff för den som begått brottet eller att han eller hon har återkallat sitt yrkande hindrar inte att ersättning betalas, om inte något annat följer av 7 § 2 mom.

Har ärendet behandlats vid domstol, betalas inte någon ersättning om den skadelidande har försummat de åtgärder som han eller hon skäligen borde ha vidtagit för att få sin rätt till skadestånd fastställd genom en dom.

4 kap.

Ersättningsförfarandet

24 §

Ersättningsmyndighet

Ersättning som avses i denna lag beviljas

och betalas av statskontoret.

25 §

Ansökan om ersättning

Ersättning skall sökas skriftligen inom tre år efter att en lagakraftvunnen dom meddelades i ersättningsärendet, eller, om ärendet inte har behandlats vid domstol, inom tio år efter att brottet begicks. Av synnerliga skäl kan ersättning även sökas senare.

Ansökan skall lämnas in hos statskontoret. Ansökan kan även lämnas in hos folkpensionsanstaltens lokalbyrå för att tillställas statskontoret.

26 §

Sökandens skyldighet att lämna utredningar

Till ersättningsansökan skall fogas en kopia av den dom som meddelades i ersättningsärendet. Har ärendet inte behandlats vid domstol, skall till ansökan fogas en kopia av förundersökningsprotokollet eller, om ett förundersökningsprotokoll inte har upprättats, någon annan tillförlitlig utredning om skadefallet. Sökanden skall dessutom lämna statskontoret andra handlingar och uppgifter som behövs för att utreda ärendet och som skäligen kan krävas av sökanden med beaktande också av statskontorets möjligheter att inhämta utredning.

Om sökanden på grund av samma skada redan har fått eller uppenbart har rätt till ersättning från annat håll, skall sökanden underrätta statskontoret om detta.

En arbetsgivare skall till ersättningsansökan foga utredning om

- 1) arbetsförmågan hos den som lidit personskada,
- 2) det brott genom vilket personskadan har orsakats, samt
- 3) den lön som betalats för tiden för arbetsförmåga,

om det inte är onödigt att lägga fram utredning därför att den som lidit personskada själv har ansökt om ersättning.

27 §

Beslutsförutsättningarna i ersättningsärenden

Ett ersättningsärende kan inte avgöras för rån sökandens rätt att få ersättning från den som ansvarar för skadan har avgjorts i första rättsinstans eller ett beslut om att inte väcka åtal mot den som begått brottet har fattats. Ett ersättningsärende kan dock avgöras, om åtal inte har väckts eller ett beslut om att inte väcka åtal inte har fattats inom sex månader efter att polisen fått kännedom om brottet.

Om sökandens rätt till ersättning som skall avdras enligt 19 § är stridig till sina grunder eller sitt belopp eller oklar av någon annan orsak, kan beslutet i ett ersättningsärende uppskjutas tills denna rätt är slutligt avgjord. Detta gäller dock inte ersättning som skall betalas av den som har begått brottet eller som är ersättningsskyldig enligt 3 kap. 1 § 1 eller 3 mom. i skadeståndslagen.

28 §

Förskottsersättning

Till sökanden skall på begäran betalas förskottsersättning, om beslutet i ett ersättningsärende fördröjs vid statskontoret av orsaker som inte beror på sökanden och det är uppenbart att sökanden enligt denna lag har rätt till ersättning av betydande storlek.

29 §

Ersättning för ansökningsutgifter

En sökande som för domstolsbehandlingen beviljats rättshjälp eller förordnats ett rättegångsbiträde enligt 2 kap. 1 a § i lagen om rättegång i brottmål (689/1997) skall på begäran få en skälig ersättning för de utgifter som ansökan om ersättning enligt denna lag medfört. Detsamma gäller, om ärendet inte har behandlats vid domstol, men sökanden uppfyller de ekonomiska förutsättningarna för att få rättshjälp.

Den som kräver ersättning för utgifter skall visa att han eller hon beviljats rättshjälp eller förordnats ett rättegångsbiträde i enlighet med vad som föreskrivs i 1 mom. Har ärendet inte behandlats vid domstol, skall till an-

sökan fogas utredning som rättshjälpsbyrån lämnat beträffande sökandens ekonomiska förutsättningar att få rättshjälp.

30 §

Hur domstolens avgörande påverkar ersättningsbeslutet

Vid beviljandet av ersättning är statskontoret inte bundet till det avgörande som en domstol meddelat i ersättningsärendet.

Om statskontoret avviker till sökandens nackdel från det avgörande som en domstol meddelat i ersättningsärendet, skall statskontoret meddela grunderna för avvikelsen i sitt beslut.

5 kap.

Statens regressrätt

31 §

Statens regressrätt

Sökandens rätt att få ersättning från den som ansvarar för skadan övergår till staten den dag då statskontoret har beslutat att betala ersättning och högst till den del som ersättning skall betalas enligt beslutet.

Har den som ansvarar för skadan, efter den tidpunkt som nämns i 1 mom., till sökanden betalat ersättning som sökanden på grund av statskontorets ersättningsbeslut inte längre har rätt till, har staten regressrätt till den del som motsvarar betalningen bara om den som ansvarar för skadan visste eller borde ha vetat att sökanden inte längre hade rätt att få ersättning.

32 §

Indrivning av fordran som grundar sig på regressrätt

En fordran som grundar sig på statens regressrätt indrivs i den ordning som föreskrivs i lagen om verkställighet av böter (672/2002). Indrivning får inte ske förrän den dom genom vilken den som ansvarar för skadan har förpliktats att betala ersättning har

vunnit laga kraft. I fråga om beviljande av befrielse eller lättnad från skyldigheten att betala en fordran som staten har på grund av sin regressrätt gäller dessutom vad som föreskrivs i lagen om avgiftsbefrielse (529/1980).

6 kap.

Samarbete med myndigheter i andra medlemsstater i Europeiska unionen

33 §

Ansökan

En sökande som är bosatt i Finland får hos statskontoret lämna in en ansökan som gäller betalning av ersättning enligt systemet för brottsskadeersättning i någon annan av Europeiska unionens medlemsstater för en skada som orsakats genom ett uppsåtligt våldsbrott som begåtts i medlemsstaten i fråga.

34 §

Handräckning till ersättningsmyndigheten i någon annan medlemsstat

Statskontoret skall på begäran av ersättningsmyndigheten i en annan medlemsstat

1) göra det möjligt för ersättningsmyndigheten att höra den som söker ersättning, ett vittne, en sakkunnig eller någon annan person i Finland med hjälp av telefon, videoförhandling eller på något annat sätt, eller

2) höra en i 1 mom. nämnd person personligen och tillställa ersättningsmyndigheten en redogörelse om hörandet.

Hörande som avses i 1 punkten kan ske bara med samtycke av den som skall höras.

Hörande som avses i 2 punkten skall ske med iakttagande i tillämpliga delar av 37 och 40 § i förvaltningslagen (434/2003).

35 §

Språket i handlingar

Ansökan om ersättning för skada som orsakats genom ett uppsåtligt våldsbrott som har begåtts i Finland och eventuella bilagor till ansökan får tillställas statskontoret på

finska, svenska eller engelska av en myndighet i en annan medlemsstat.

36 §

Kostnader och översättningar

I ett ärende som avses i detta kapitel debiteras varken avgifter eller kostnader av sökanden eller av en myndighet i en annan medlemsstat.

Vid behov sörjer statskontoret på egen kostnad för översättning av en ansökan som avses i 33 § och de handlingar som anknyter till den till ett sådant språk vid Europeiska gemenskapernas organ som är det officiella språket i den stat där brottet begicks eller som den stat där brottet begicks har meddelat att den godkänner för användning i ansökningar.

37 §

Närmare bestämmelser

Närmare bestämmelser om rådgivningen i fråga om hur en ansökan som avses i 33 § skall göras, om det språk som skall användas i samarbetet mellan statskontoret och myndigheterna i en annan medlemsstat samt om samarbetet i övrigt utfärdas genom förordning av statsrådet.

7 kap.

Sökande av ändring och återkrav

38 §

Sökande av ändring

Ändring i beslut som statskontoret har meddelat med stöd av denna lag söks genom besvär hos försäkringsdomstolen inom 30 dagar från delfäendet av beslutet. I beslut om förskottsersättning får dock ändring inte sökas genom besvär.

Har ett besvär mottagits efter den i 1 mom. föreskrivna tiden, kan försäkringsdomstolen trots detta ta besväret till prövning om det finns vägande skäl till dröjsmålet.

I försäkringsdomstolens beslut får ändring

inte sökas genom besvär.

39 §

Extraordinärt ändringssökande

Grundar sig ett lagakraftvunnet beslut som statskontoret eller försäkringsdomstolen meddelat med stöd av denna lag på felaktig eller bristfällig utredning eller är det uppenbart att beslutet är lagstridigt, kan försäkringsdomstolen på framställning av statskontoret eller på ansökan av en part undanröja beslutet och ta upp ärendet på nytt eller förordna att statskontoret skall ta upp ärendet till ny behandling. Efter att ha gjort ovan nämnda framställning kan statskontoret tillfälligt inställa betalningen av ersättning eller betala ersättning enligt sin framställning till dess ärendet har avgjorts på nytt.

Angående extraordinärt ändringssökande gäller dessutom vad som föreskrivs i 31 kap. i rättegångsbalken.

40 §

Ny behandling på basis av ny utredning

Om ny utredning kommer fram i ett ärende som gäller beviljande av förvägrad ersättning eller höjning av beviljad ersättning, skall statskontoret pröva ärendet på nytt. Utan hinder av ett tidigare lagakraftvunnet beslut kan statskontoret bevilja ersättning som förvägrats eller bevilja ersättning till ett större belopp än tidigare. Också försäkringsdomstolen kan förfara på motsvarande sätt vid behandling av ett ärende i vilket ändring har sökts.

41 §

Rättelse av fel i beslut

På rättelse av sakfel och skrivfel i statskontorets beslut tillämpas vad som föreskrivs i 50—53 § i förvaltningslagen.

42 §

Återkrav på ersättning

Har ersättning betalats utan grund, skall statskontoret efter att ha hört ersättningstagaren förplikta honom eller henne att återbetala ersättningen.

Har staten enligt 31 § 2 mom. inte regressrätt i fråga om den betalda ersättningen, skall rättsregistercentralen efter att ha hört ersättningstagaren förplikta honom eller henne att återbetala en sådan del av ersättningen som motsvarar den betalning som avses i nämnda lagrum.

Återkrav får ställas på bara en del av ersättningen eller behöver inte ställas alls, om detta anses vara skäligt och betalningen av ersättning inte kan anses ha berott på sökandens eller hans eller hennes företrädares svikliga förfarande eller om det belopp som kan återkrävas är ringa.

Beslutet om återkrav skall fattas inom tre år efter att ersättningen betalades. Beslutet kan också fattas senare, om sökanden eller hans eller hennes företrädare konstateras ha förfarit svikligt i saken.

43 §

Verkställighet av beslut om återkrav

Ett lagakraftvunnet beslut som statskontoret eller rättsregistercentralen meddelat om återkrav verkställs som en lagakraftvunnen dom.

Ersättning som betalats utan grund får återkrävas också så att den avdras från framtida betalningar av ersättning. Avdrag får dock inte göras från ersättning som betalas för sveda och värk eller för andra tillfälliga men, bestående men, lidande eller sjukvårdskostnader, begravningskostnader eller andra utgifter som en personskada orsakat. Från varje ersättningspost som skall betalas får inte utan ersättningstagarens samtycke avdras mer än en sjättedel av det belopp som återstår efter att på ersättningsposten innehållits förskott med stöd av lagen om förskottsuppbörd (1118/1996) eller källskatt med stöd av lagen om beskattning av begränsat skattskyldig för inkomst och förmögenhet (627/1978).

8 kap.

Särskilda bestämmelser

44 §

Överlåtelseförbud

Avtal om överlåtelse eller pantsättning av en rätt som grundar sig på denna lag har ingen verkan.

45 §

Betalning av ersättning till en omyndig

Den ersättning som en omyndig skall få betalas till hans eller hennes intressebevakare. Ersättningen kan dock betalas till den omyndige själv, om ersättningen hänför sig till egendom som varit i den omyndiges besittning eller om den omyndige annars har rätt att bestämma över ersättningen.

Statskontoret skall underrätta förmyndarmyndigheten i den omyndiges hemkommun om den ersättning som den omyndige skall få är större än ringa.

46 §

Upplysningsskyldighet

Om det i ersättningstagarens förhållanden sker en förändring som kan ge anledning till att ersättningen skall nedsättas eller dess betalning upphöra, skall ersättningstagaren utan dröjsmål underrätta statskontoret om saken.

47 §

Statskontorets rätt att få upplysningar

Statskontoret har utan hinder av bestämmelser om sekretess rätt att på begäran avgiftsfritt

1) av en domstol få sådana handlingar som den förfogar över och som behövs för att utreda ett ersättningsärende,

2) av myndigheterna och anstalterna inom polisen, kriminalvården, fängvården samt social- och hälsovården, försvarsenheter som avses i lagen om bemötande av utlänningar som tagits i förvar och om försvarsenheter (116/2002), Pensionsskyddscentralen, pensions- och försäkringsanstalter samt av ersättningstagarens arbetsgivare, en arbetslös-

hetskassa eller någon annan beviljare av förmåner få sådana uppgifter som behövs för att utreda ett ersättningsärende.

48 §

Justering av penningbelopp

Ovan i 5—10, 17 och 20 § nämnda penningbelopp justeras genom förordning av statsrådet vart tredje år enligt förändringarna i penningvärdet.

49 §

Ikraftträdande

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2006.

Genom denna lag upphävs brottsskadela- gen av den 21 december 1973 (935/1973), nedan *den tidigare lagen*, och brottsskade- förordningen av den 29 januari 1999 (63/1999) jämte ändringar.

50 §

Övergångsbestämmelser

På ersättning av skador som orsakats genom brott som begåtts före lagens ikraftträdande tillämpas den tidigare lagen och bestämmelser som getts med stöd av den, om inte något annat följer av 2—7 mom.

Lagens 12 § 1 mom. tillämpas också på engångsersättning till följd av skada som orsakats genom brott som begåtts före lagens ikraftträdande. På ändring av ersättning som fastställts i form av periodiska prestationer för skada som orsakats genom brott före lagens ikraftträdande tillämpas 22 § 1 mom. i den tidigare lagen.

Lagens 4 kap. samt 47 § tillämpas på ersättningsärenden som blivit anhängiga efter lagens ikraftträdande. Om tidsfristen för att ansöka om ersättning för skada som orsakats genom brott som har begåtts före lagens ikraftträdande enligt 15 § i den tidigare lagen är längre än enligt 25 § 1 mom. i denna lag, skall dock den tidigare lagen iakttas.

Lagens 5 och 7 kap. tillämpas på beslut som meddelats efter lagens ikraftträdande.

Lagens 6 kap. tillämpas om ersättning söks

för skada som orsakats genom brott som begåtts den 1 juli 2005 eller senare.

Efter lagens ikraftträdande tillämpas inte vad som föreskrivs i 8 § i brottsskadeförordningen om anhållan om utlåtande av brotts-

skadenämnden.

Med en hänvisning i någon annan lag till den tidigare lagen avses efter lagens ikraftträdande en hänvisning till denna lag.

2.

Lag

om ändring av lagen om delegationen för personskadeärenden

I enlighet med riksdagens beslut

ändras i lagen den 16 juni 2004 om delegationen för personskadeärenden (513/2004) 2 § 2 mom. samt 3 § 1 och 2 mom. som följer:

2 §

Delegationens uppgifter

Delegationen har utan hinder av sekretessbestämmelser och domstolarnas föreskrifter om sekretess rätt att av domstolarna på begäran avgiftsfritt få domar genom vilka ersättning dömts att betalas för personskador eller lidande. Detsamma gäller delegationens rätt att av den i 1 § i lagen om trafikskadenämnden (441/2002) avsedda trafikskadenämnden och den i 11 § i patientskadelagen (585/1986) avsedda patientskadenämnden få deras utlåtanden och av statskontoret få dess beslut om ersättning för personskador eller lidande.

3 §

Delegationens sammansättning

Delegationen för personskadeärenden består av en ordförande och fem medlemmar.

Ordföranden och tre av medlemmarna skall vara ordinarie domare, vilka statsrådet förordnar till uppgiften för högst fem år i taget. Medlemmar i delegationen är dessutom ordföranden för trafikskadenämnden och ordföranden för patientskadenämnden.

Denna lag träder i kraft den 1 januari 2006.